

PROSTOR

Leden—únor 2016

Sněhu jsme si moc neužili. Když na krátký čas napadl, Rambo se ho nemohl nabažít.

SVATÝ VALENTÝN

Svátek svatého Valentýna slavíme každý rok 14. února. Svátek pochází z Ameriky a postupně se k nám do Čech přenesl. Valentýn je hlavně pro zamilované páry. To je čas, kdy muži řeknou ženám, že je mají rádi a naopak. Zamilovaní si dávají dárky jako např. valentýnky, bonboniéry a kytky. Valentýnský večer by měl být příjemný. Pánové pozvou dámy do restaurace. Jiný pár bude doma a budou spolu vařit, uklízet. U stolu by neměly chybět voňavé svíčky. Myslím si, že typická ozdoba pro Valentýn je srdíčko. Tento svátek je velice pěkný a byla bych ráda, kdybych ho někdy oslavila také.

Anetka Dao

Zamilovaný příběh ke svatému Valentýnovi na vylosovaná slova

V naší třídě byla většina žáků vždy slušná a vzorná. Jeden chlapec, Santiago, se ale vymykal. Byl to *na-prosto nevychovaný, drzý a odmítavý žák*. Nebo tak alespoň všem připadal. Nedalo mi to. Nikdo si s ním nepovídá a v podstatě neměl žádné přátele. Přemýšlela jsem, že takový život musí být na nic. Bylo mi ho docela líto, a tak jsem se s ním jednoho dne vydala na oběd. Jak jsme si tak povídali, zjistila jsem, že vůbec není zlý, troufalý nebo sprostý. Od té doby jsme pak spolu na po vyučování chodili na obědy denně. Pomalu jsem se do něj začala zamilovávat. V jádru byl úplně jiný: milý, hodný. Prostě skvělý. Ale nechtěl zůstat na gymnáziu. Děsila jsem se dne, kdy odejde na nějakou střední. A ten den přišel...

Přišel možná i dřív, nežli jsem čekala. Naposledy jsme šli spolu do jídelny, naposledy jsme spolu obědvali. Po jídle Santiago navrhnul, abychom se šli projít a tak se rozloučili. S radostí jsem to pozvání přijala. Byla docela zima. Posadili jsme se v parku na lavičku, a když Santiago viděl, jak se třesu, půjčil mi svůj kabát. Stahovala se *hrozná černá mračna*. Nás to ale vůbec nezajímalo. Povídali jsme si a hodiny letěly. Najednou se prudce rozpršelo. Podívala jsem se překvapeně na nebe, protože jsem v zápalu hovoru nepostřehla zvrát v počasí. Najednou mne nečekaně políbil. S úsměvem, jsem se mu dlouze zadívala do očí. Najednou, jako mávnutím proutku, dešť ustal a ovál nás

vlahý, voňavý vánek. Bylo to opravdové kouzlo. A jeho oči křičely, že dávno není takový, jaký býval dřív. „Miluji tě“, řekl tiše a pohladil mne po tváři. Pak odešel. Nehnala jsem se za ním. Jednak jsem věděla, že stejně na tu střední odejde, a takto by to pro nás bylo těžší a jednak jsem byla zaskočená tím, co udělal. Nedokázala jsem v tu chvíli říci ani to hloupé: „Já tebe taky.“ Asi o dva roky později jsme se potkali ve městě. Byl slušně oblečený a vypadal jako seriózní mladík. Já byla navlečená v teplácích, na hlavě kapuci a vyhlížela jsem jako největší fracek v okolí. Nepoznal mě, já jeho ano. „Santiago“, zavolala jsem z ním, sotva mne minul.

Bylo to nádherné, naprosto *nečekané, ale nesmírně příjemné setkání*. Zeptal se mne trochu udiveně, proč jsme se tak změnila, a já odpověděla: „Jsem nyní stejná, jako jsi býval kdysi ty. Byl jsi tak sám... jako já nyní. Ale stálo mi to za to.“ Pak jsem se usmála. Nechápal. „Co ti za to stálo?“

„Naše přátelství. To mi za to stálo. Sice se teď se mnou kvůli tomu, že jsem se s tebou bavila nikdo nekamarádí, ale mně je to jedno,“ pokrčila jsem rameny.

„To mi je líto!“ Vypadal smutně.

„Ne, neboj. Naše přátelství pro mě bylo mnohem, mnohem cennější, nežli všichni spolužáci dohromady,“ uklidnila jsem ho.

Možná jste čekali nějaký *neuvěřitelně směšný příběh*, ale život směšný není....

Šárka

Představuje se oddělení populárního zpěvu **Hlas je taky nástroj, říká učitelka zpěvu Mgr. Soňa Lešková**

Paní učitelka Soňa LEŠKOVÁ nastoupila na naši ZUŠ Jára Cimrmana Františkovy Lázně v roce 2009. Usmívá se: „Byla to náhoda. Nastoupila jsem jako učitelka na zdejší ZŠ a na ZUŠ jsem se jen tak mimochodem zeptala paní ředitelky jestli zrovna nepotřebují učitelku zpěvu. A oni „náhodou“ potřebovali. Místo bylo volné, a hned mi ho nabídli. Tak jsem zakotvila tady, a učím populární zpěv už sedmým rokem. Jinak mám úvazek ještě jako učitelka na 1. stupni na ZŠ Františkovy Lázně

Odkud jste na Chebsko přišla a jaké je vaše vzdělání?

Z žádné velké dálky to nebylo. Narodila jsem se v Sokolově. Nastoupila jsem na konzervatoř, začala jsem studovat klasický zpěv, ale to nebyla, až tak moje „parketa“. Víc mne lákal populární zpěv a hodně mne to táhlo k divadlu, k operetám, k muzikálům. Nastoupila jsem na Ježkovu Konzervatoř, a ještě během studia jsem získala angažmá v Divadle v Karlíně, účinkovala jsem v muzikálech. Nějaký čas jsem také vyučovala a zpívala ve Švýcarsku. To byla hodně zajímavá zkušenost, kdy jsem se musela také poprat i se znalostí tamní „švýcarské“ němčiny, dost odlišné od hochdeutsch, kterou jsem se učila.

Nejen mne, ale jistě i čtenáři teď - při vší úctě k učitelskému povolání - proč jste nakonec dala před slibně nastartovanou kariérou známé muzikálové hvězdy přednost méně okázalému povolání učitelky zpěvu na malém měste?

Na to je jednoduchá odpověď. V životě každého z nás jsou okamžiky, kdy je třeba udělat nějaké zásadní rozhodnutí. Bylo mi kolem třiceti let, vdala jsem se a bylo třeba volit mezi kariérou a rodinou. Jednoznačně má volba padla na tu druhou eventualitu. Kromě toho, nedělejte si iluze, jak to chodí ve světě, kde sice vládne umění, ale také tvrdý byznys a někdy nejen drsná, ale i hodně bezohledná konkurence. Upřímně musím říci, že jsem svého rozhodnutí nikdy nelitovala a nelituju. Beru věci tak, jak přicházejí.

Kolik máte dětí? Také se věnují zpěvu?

Mám dvě děti: devítiletou Natálku a sedmiletého Ondřeje. Natálka hraje na klarinet, jako druhý nástroj má klavír. Ondra se začal učit hrát na violoncello. Ke mně nechodí, rodič by podle mne neměl učit vlastní dítě, tedy myslím být jeho učitelem. Já osobně se toho bojím a jsem ráda, že moje děti jsou hodně spokojené s tím, co si zvolily a čemu se učí u mých kolegů.

A jak je to s vašimi žáky? Můžete nám nejen o nich, ale i samotném procesu výuky prozradit něco víc?

Aktuálně mám tady na ZUŠ ve třídě populárního zpěvu poměrně hodně žáků, něco kolem dvaceti, a v dost velkém věkovém rozpětí: Nejmladší žákyní je sedm, nejstarší už dosáhla 19 let. Převládají dívky, (chodí sem jenom dva kluci, ale výborní), a převládá věková skupina 12—16 let. Škoda, potřebovali bychom kvůli duetům kluků víc, hlavně těch starších. Ale prostě asi to tak je, že kluci v tomto věku o zpívání tolik nestojí.

Co říci stručně k vlastní výuce? Je to proces, kdy

je třeba vyjít z toho, že lidský hlas je vlastně takový hudební nástroj. Je se ho naučit ovládat a přitom s ním zacházet opatrně, citlivě, aby se nepoškozoval, ale naopak přirozeně rozvíjel.

Ideální vstupní věk je 6–7 let, kdy dítě už zvládlo dobře mluvu, dokáže se obratně a správně vyjadřovat. Začínáme s lidovými písničkami, aby se hlas, jak se říká, „posadil.“ Lidové písně jsou zdánlivě jednodušší a nejlépe v začátcích pomáhají rozvíjet přirozené hudební cítění, dýchání, intonaci a artikulaci, správné zřetelné vyslovování. A k tomu slouží také spousta různých technických cvičení, které samy o sobě nejsou moc zábavné, ale jsou nutné. Aby se mladší děti neodradily, provádíme tato cvičení formou různých her. Děti pak ani netuší, že vlastně jen cvičí: baví se, hrají si, a tím se aniž by to věděly, učí.

A nesmíme zapomenout i na to, čemu říkáme „pěvecká inteligence“, tedy schopnost vložit do zpěvu i správné emoce. To už ale do značné míry v sobě člověk buď má nebo nemá. Dá se rozvinout, nedá se naučit.

Je třeba také vědět, že hlas je nejen nástroj, ale je spojený s psychikou. Znamená to, že se v něm odráží naše nitro, naše nálady, naše vnitřní rozpoložení. Protože se na hlasu hodně projevuje tréma, je třeba se učit trému překonávat. Ale tréma je v určité míře nutná, protože vede k pokoře.

Jsou už mezi vašimi žáky i výrazné talenty. Co

Adam Valenta. Vyniká naprosto čistým hlasem. Výborná a hodně talentovaná je rovněž Linda Vostrá, která vám toho víc o sobě řekne sama...

Ale vlastně, když si tak své žáky proberu, každý z nich je v něčem zajímavý, originální. A také každý rok ve výuce je znát a je radost sledovat, jak se rozvíjejí, jaké dělají pokroky. Jsem ráda, že jsem učitelka.

Linda VOSTRÁ, 15 let

Navštěvuje poslední, tedy 9. ročník na 4. ZŠ v Chebu. Původně chtěla pokračovat ve studiu na Konzervatoři, obor popový zpěv, ale přihlášku podala pozdě. Na jednu stranu toho zase tolik prý nelitovala, neboť měla obavy z teoretické části, která je nedílnou součástí přijímacího řízení. Hlásí se tedy na Střední pedagogickou školu do Karlových Varů a uvidí se, co bude dál. Chtěla by to zkusit znovu, a určitě si také zároveň doplní svoje znalosti z oblasti teorie hudby a zpěvu.

Zpívání má ráda snad od doby, kdy se naučila mluvit. Zpěvu se začínala učit nejdříve na ZUŠ Cheb, nyní třetím rokem dojíždí na ZUŠ Františkovy Lázně do třídy paní učitelky Soni Leškové.

KARLOVARSKÝ HLAS pěvecká soutěž určená pro mladé od 15 let

V této soutěži byla Linda nejmladší účastnicí. Porota jí vybrala mezi nejlepších osm z celkového počtu 23 soutěžících. Jako bonus získala možnost zazpívat si s kapelou na reprezentačním plese v Karlových Varech. Je to velice pěkný úspěch, který může být prvním stupněm na cestě k jejímu snu: stát se profesionální zpěvačkou....

Ale i kdyby se tento sen nevyplnil, být dobrou učitelkou je také životní výhra.

Linda prozradila ještě, že se vedle zpěvu ještě věnuje hře na klavír u pana učitele Vladimíra Hrinka. Na jiné koníčky už čas nezbyvá. K pěveckým vzorům patří Justin Bieber a Ariana Grande.

BŘEZOVSKÝ LÍSTEK

Město Březová u Sokolova pořádalo jako historicky první kulturní akci v nově rekonstruovaném kině dne 24. října loňského roku pěvecko-hudební soutěž Březovský lístek. Soutěžilo se v těchto kategoriích: 6 – 10 let, 11 – 15 let a 16 – 18 let.

Adam uspěl ve své kategorii jako jediný kluk v konkurenci asi 16 dívek. Upoutal svým naprosto čistým hlasem a postoupil do celostátního kola. Michaela skončila ve své kategorii, kde byla jako nejmladší, na místě třetím, bez postupu do celostátního kola. Nicméně je třeba ocenit, že teprve začíná a že to byla její vůbec první soutěž.

Michaela Zárubová, 10 let

Už druhým rokem se věnuje zpěvu, nejprve na ZUŠ Cheb, od září 2015 je žačkou ve třídě paní učitelky Soni Leškové na ZUŠ Františkovy Lázně a zpěv je jejím velkým koníčkem. Loni na podzim získala v konkurenci 16 dívek, mezi kterými byla nejmladší, 3. místo v pěvecké soutěži Březovský lístek.

„Od malička jsem si přála stát se zpěvačkou, takže jsem si tohle vybrala sama,“ říká sympatická dívka, která se kromě zpěvu věnuje také výuce hry na příčnou flétnu.

Má doma pejska. Nejoblíbenějším předmětem ve škole je výtvarná výchova. A co pěvecké idoly? Žádné vzory prý nemá, ale z našich zpěvaček nejraději poslouchá Lucii Vondráčkovou a vůbec má ráda písničky zpívané česky.

Adam Valenta, 11 let

Kromě zpěvu u paní Soni Leškové hraje také na trubku ve třídě u pana učitele Jana Kováře. Ale to jsme už Adama jako nadějněho trumpetistu představovali. Začal hrát už v MŠ na flétnu, nakonec u něj po poradě s učitelem zvítězila trubka. Nejprve mu ji půjčili v ZUŠ. „Byl to na začátku proti flétně velký rozdíl, ale už jsem si zvykl, a určitě bych trubku nevyměnil,“ usmívá se Adam. „Ten nástroj jsem si oblíbil. Trubka je trubka, i když si i nyní na flétnu občas rád zahraju doma.“ A samozřejmě je to taky zpěv. K jeho sportovním zálibám nepatří jako u většiny kluků fotbal, ale lyže. Každý rok jezdí s rodiči zajezdit si do Rakouska. Je v primě chebského gymnázia, baví ho nejvíc, jak říká, biologie a matematika.

Zahráli jsme si v redakci na reklamní agenty a pokusili vymyslet co nejoriginálnější prezentace, abychom dokázali přesvědčit, proč si právě mají koupit tento výrobek (i když o něm víme, že vlastně je jim ve skutečnosti k ničemu...). Docela jsme se přitom přemýšlení a vymýšlení pořádně pobavili. A nemyslete si, když žáci hledali inspiraci ve skutečných reklamách, uvědomovali si, jakou sílu může mít sugestivně nabízené zboží, ať už je na tom se skutečnou kvalitou jakkoli....

o REKLAMY o REKLAMY o REKLAMY o

Nejnovější hit: děravý deštník

Vážení zákazníci, dovoluji, abychom vám představili nejnovější super hit letošního jara! Nový Dartův deštník s jedinečným otvorem na větrání. Stačí deštník pouze rozevřít a váš nový účes je v bezpečí společně s oblekem od Armaniho.

A pozor! Nejnovější model má plachtu ze zvláštního materiálu, který z poloviny propouští vodu, takže si s ochlazováním nemusíte dělat starosti. A kdyby vám přeci jen bylo vedro, na povrchu je otvor, který perfektně propouští vítr, tudíž se nebojte, že byste se pod deštníkem snad zpotili! Deštník také zaujímá již na první pohled a to svým vzhledem. Díky oprýskanému laku na rukojeti působí „vintage“ efektem a vy se tak s ním v davu rozhodně neztratíte! Proto neváhejte a objednávejte ještě dnes!

Dartův deštník – v zimě hřeje, v létě kryje!

Anna

Kartáč, který mění barvu vlasů...

A je to tu, dámy a pánové! Nový produkt od značky Cavalita je konečně v prodeji také na českém trhu! Jedinečný kartáč na vlasy Brush'n'style! Každá žena či dívka řeší den co den jeden a ten samý problém. Co s vlasy? Nebo snad máte „Bad hair day?“ Tomu už je konec, my to vyřešíme za vás! S nenahraditelným kartáčkem Brush'n'style stačí na obrazovce na hřbetu kartáče navolit účes, délku a barvu a můžete si být jista, že nikdo nepřijde do práce nebo do školy se stejným stylem účesu. Zavolejte ihned a objednejte si nyní za pouhých devět set devadesát devět korun!

Upozornění:

peníze nevracíme, za spálení vlasů ani obydlí neručíme, po dvou minutách otevření již nelze produkt vrátit, neřeší žádné problémy v domácnosti ani mezilidské vztahy; produkt nepoužívejte na kočky, psy ani chobotnice; udržujte mimo dosah teenagerů a dětí do tří let; obsahuje xenonové výpary a dusitan sodný; vyrobeno v zemích třetího světa za použití sedmnácti procent levné dětské pracovní síly; může obsahovat stopy po arašídech a myších ocasech; v případě nespokojenosti laskavě držte zobák; pečlivě čtěte příbalový leták a návod k sestavení.

Anna

Děravý svetr

Kupte si děravý svetr. Ptáte se proč? No protože ho můžete nosit nejen v zimě, ale taky v létě. Nejen hřeje, on i chladí.

A proč ještě? Protože ho nemusíte šít. Už žádné nudné a dlouhé šití, už žádné popíchané ruce a taky už neutratíte tolik peněz za všechny ty nitě. A to se vyplatí.

A když si svetr koupíte ihned, dostanete druhý děravý svetr zdarma od firmy Světroň a spol.

Láďa

Kupte si naši jedinečnou univerzální prasklou pneumatiku

Ptáte se, proč byste si měl kupovat prasklou pneumatiku?

No proto, že nejenom e dostanete za jednu zakoupenou pneumatiku i zbylé tři, a to gratis a ne proto, že k nim ještě navíc dostanete návod (video i knížku). Hlavně je to proto, že současně dostanete základní vybavení, a to taky gratis!

Naše zaručeně jedinečná prasklá pneumatika funguje tak, že když ji namontujete na auto, tak ho budeme mít jako masážní stroj od firmy Pneumatik s. r. o.

(Poznámka: tady ta reklama neobsahuje žádné jiné tajné reklamy).

Láďa

Proč si musíte koupit děravý deštník

Lidé, měli byste si koupit děravý deštník, protože vypadá vzhledově dobře. Dětem by se hodil, kdyby si hrály na schovávanou, protože by aspoň mohly vidět, jestli jsou ti, kdo je hledají někde blízko.

PROČ UTRÁCET PENÍZE ZA DĚRAVÝ DEŠTNÍK, KDYŽ SI HO MUŽEME ZNIČIT DOMA?

Protože je pravděpodobné, že si ho nikdo neproděraví. A kdyby ano, tak by tam nebyly správné rozměry a pak by to nebylo šik.

POPIS DEŠTNÍKU

Deštník je vytvořen z velice kvalitní látky. Děravý je proto, že už to chtělo nový styl. Můžete si ho koupit za velice výhodnou cenu. První číslo je jedna a za ním jsou další čtyři nuly. Takže p o u h ý c h deset tisíc.

JE DRAHÝ NEBO LEVNÝ?

Deštník není moc drahý. Poslali jsme jednoho člověka do jiných zemí a tam se takový deštník většinou vidí na každém rohu. Zeptali jsme se jich „kolik tam stál a oni odpověděli „Nula celá nula, nula, nula, jedna“ Takže to mají stejný jako my. Akorát tam mají ta čísla přehozená.

Lily

No, nekupte to!!! Hřeben, který mění při česání barvu vašich vlasů!!!

Už vás nebaví být pořád stejná, ale nemáte kuráž změnit svoje image? Změnit radikálně svůj vzhled? Představujeme vás zbrusu nový hřeben. Dosud jsme o něčem takovém jen snili – a teď je na světě!!

Speciální hřeben je vyroben z mikročástic, je velice odolný, prakticky nerozbitná. Už při pouhém zasunutí hřebenu do vlasů stačí jen pomyslet, jakou barvu byste chtěli mít – a podívejte, jak projíždíte vlasy, mění se jejich barva přesně na tu, jakou jste si vymysleli. Ano, je to zázrak!!!

Proto, jakmile skončí tahle reklama, neváhejte, popadněte svůj mobil a vytáčejte číslo..... Objednejte si ještě dnes magický hřeben – a do hodiny u vás zazvoní zásilková služba. A zaručujeme, že vám opravdu změní život. *Linda*

Nejnovější trendy ve světové módě: Děravý svetr

Je to nová móda. Když si ho pořídíte, tak budete vynikat v okolí. Sice máte díry ve svetru a všichni by si o vás mohli myslet, že jste tak chudý, že nemáte dost peněz na to si koupit jiný, ale protože takový svetr vypadá velice dobře, nemůžou se vám posmívat. A kdyby i ano, tak by to byli oni, kdo by byli za hlupáky, kteří nesledují světovou módu!

Navíc ho můžete ještě použít jako masku na Halloween. Nemusíte si pak ničit jiné vlastní oblečení.

Jenom u nás najdete úžasně děravé a přitom velice levné svetry. Když si ho ale nepořídíte, nemusíte zapadnout do kolektivu, který si naše svetry kupují. Prostě: Nebudete „in“.

Niky

Ty ještě nemáš děravý deštník?

Určitě si teď říkáte: „Proč bych si měl něco takového koupit? Protože upřímně: , pokud jste si ještě nekoupili děravý deštník, je to jako kdybyste nežili.“

Máte málo přátel? Smějí se vám, proč nenosíte nějaké trendy?

Tomu už je konec!!!

Můžete ho použít tehdy, budete-li potřebovat částečné zmoknutí, nebo také jako částečnou ochranu před sluncem nebo jako probouzeč zlosti u svých rodičů. Jednoduše jim řekněte cenu.

Nyní za pouhých 124,90,- i s poštovným. Zavoláte-li ihned, dostanete i nálepky, kde bude napsáno například: Nemáš, co?! nebo Chtěl bys, co?!

Volejte na číslo 800 165 555 a deštník vám pošleme do 2 dnů.

Navštivte taky naše stránky na www.NejPredmety.cz, kde si můžete vybrat i barvu.

Pavla

Efektivně proti dešti s.r.o.

Máte pocit, že jste na dně?
Než klesnete ještě níže,
Poradím vám nenápadně,
jak být k štěstí trochu blíže.

To počasí aprílové
Nikomu moc nesvědčí,
a počasí naše snové,
Tak řekněte „To stačí!“

A jak tedy zaměnit
Dešť za slunce vroucí?
Chcete-li sluneční svit,
Dokážu vám pomoci.

Cestovní kanceláře
Nabízejí zájezdy
na krásné slunné pláže,
kde v noci jasně svítí hvězdy.

Však na každou pláž
A na to vezměte jed,
jeden, dva až
deštníky s dírou kupte hned.

A nebuďte zlá matka
a nebuďte harpie,
toto je kvalitní látka,
přispívá k rozvoji ekologie.

Látka s dírou totiž
méně lnu spotřebuje,
což pokles daní způsobuje.

Proto neváhejte a kupte okamžitě
ekodeštník s dírou
Pro Vás i Vaše dítě.

Šárka

Reklama na kouzelný hřeben

Vyrobili jsme nejlepší hřeben na celém světě. Má dva čudlíky, jeden je modrý a druhý je zelený. Když zmáčknete na modrý, tak se vám vlasy změni na jakýkoliv účes. A když zmáčknete zelený, tak se vám změni barva vlasů.

Výhoda je, že se nemusíte česat, chodit ke kadeřníkovi, nemusíte si barvit vlasy, protože když si je barvíte, tak je to velice nezdravé. Jestli si ho nekoupíte, tak je to velká škoda, všichni kolem vás se budou smát, že ho nemáte, budete muset platit za kadeřníka. I puberťáci vás budou brát vážněji, protože si už nebudou myslet, že jste nějaká staromódní babička.

Kupte si ho, k tomu vám dáme i 30% slevu na oblečení a moderní a elektrický kartáček na zuby! Neváhejte, pusťte se do toho, jinak se všechno prodá a vy toho budete určitě litovat!

Anetka D.

Pokračování „duchařského“ příběhu

Zase jsme vytočili na plné obrátky naší představivost. Přečetli jsme si krátký úryvek o tom, jak se znechucený kluk (nebo holka) na chatě, kam se vydal s rodiči a kde široko daleko nebyli žádní kamarádi, natož internet, rozhodne zahnat nudu tajnou noční výpravou na místní hřbitov. Úryvek našeho hrdinu zanechává samotného v černočerné tmě, už za branou hřbitova...

... Náhle se za mnou ozvalo dlouhé, zlověstné „Hůůůůůůůů!“ Hrklo ve mně. Jako by mi srdcem proletěl nůž. Rychle jsem se otočila a spatřila jsem za sebou kluka neznámého, asi ve svém věku. Přestože jsem ho viděla poprvé v životě, žádné zdvořilé představování a milé úsměvy jsem nyní v plánu neměla.

„Co to děláš? Jsi blázen!“ rozkřikla jsem se na něho a po obličeji mi stekla slza, jak moc jsem byla vyděšená.

„Nechtěl jsem...“ snažil se situaci vysvětlit, ale nenechala jsem ho.

„Co? Co jsi nechtěl? Vyděsit mě k smrti? Smůla, přesně to jsi udělal. Vysvětlení ani omluva pro tohle neexistuje.“

Skočila jsem mu do řeči a dala jsem se do běhu. Běžel za mnou. Po pár metrech jsem se u jednoho z hrobů zastavila a otočila jsem se, abych ho odehnala.

„Co to děláš? Nech mě, nech mě jít!“ rozčílila jsem se.

„Promiň, já...“ snažil se znovu o omluvu.

„Ty... jsi asi opravdu blázen. Už jsem ti řekla, že se nemáš omlouvat, neznám tě, nech mě jít!“ znovu jsem mu skočila do řeči.

Náhle se zhasnula svíčka u hrobu, u kterého jsme stáli.

Oba nás to vyděsilo.

„To ty?“ zeptal se mě.

„Ne, a ty?“ nespouštěla jsem oči z náhle uhaslé svíčky.

„Já taky ne.“ Koktal vyplašený chlapec.

„No nic půjdu.“ Špitla jsem a rozeběhla jsem se domů. On tam zůstal sám, nezajímal mě. No není bláznovství takhle moc vylekat holku?!

Večer před spaním jsem o našem podivném setkání na hřbitově ještě přemýšlela. Postupně ze mě opadával vztek, že se ke mně zprvu nechoval moc hezky. Čím dál tím víc jsem přemýšlela nad tím, proč za mnou vlastně běžel, co chtěl, o čem přemýšlel, co se mu honilo v hlavě? A pak... ta svíčka. V jeho očích nebyl strach o sebe, ale o mě. Postupně jsem se do něj tu noc zamilovávala.

A ráno bylo ve zprávách, že ho kolemjdoucí pejskař našel mrtvého.

Šárka

O O O

„Co to bylo?“

Začal mi běhat t mráz po zádech. Otočila jsem se, ale nic tam nebylo. Hrozně jsem se bála, obrátila jsem se zpátky k bráně. Šla jsem po špičkách, protože kdybych běžela, tak se mi to za mnou pravděpodobně zjeví. Chyběly mi tři kroky ze hřbitova ven a něco jsem zaslechla. Měla jsem husí kůži. Ale současně mě to zajímalo. Posvítla jsem si na to baterkou.. Něco se tam pohnulo, vypadalo to, že se to ukrylo. Lekla jsem se. Raději už nebudu na nic čekat a

poběžím domů. Otočila jsem se a za sebou jsem uviděla obrovský hrob. Pomník byl celý zaprášený. Rukou jsem prach setřela. V ten moment za hrobem vyskočila ta příšera. Omdlela jsem.

Když jsem se probrala, nade mnou stáli moji rodiče. Zeptala jsem se jich „Proč? Co se stalo?“ Podívali se na sebe a řekli mi: „Připadá nám divné, že jsi měla takovou touhu se jít v takové tmě projít. A ještě k tomu sem, na ten hřbitov. Vždyť přece všichni vědí, jak moc se bojíš tmy.“

Lily

O O O

...Podívala jsem se nahoru, ale nic, jenom tma - vá obloha bez hvězd. Tak jsem už rychlejším tempem šla k hřbitově. Když jsem dorazila na místo, radši jsem přelezla plot, abych nikoho nevyrušila skřípáním brány, které byly velice staré. Procházela jsme se kolem náhrobků. Dbala jsem na to, abych nikam jinam nešla než na vyšlapanou cestičku zaplněnou listím. Najednou něco zašustilo. Otočila jsem se. Zase nic, možná to bylo jenom ze strachu. Tak jsem se uklidnila a vyrazila hlouběji. Svíčky, které tam u různých hrobů krásně svítily, pomalu dohasínaly. Odvaha se mi ztrácela, ale ještě se našla nějaká, abych tenhle malý výlet na hřbitov přežila. Už jsem byla celkem daleko od chalupy. Váhala jsem, jestli mám jít dál a nebo se už vrátit. Mozek mi říkal, že to bude určitě nebezpečné, ale něco mě pořád přitahovalo a přitahovalo. Slíbila jsem si jednu věc a to, že projdu celý hřbitov a pak se teprve vrátím. Když jsem tedy bloudila dál, tak jsem si připadala, jako kdyby ten hřbitov pokračoval až do nekonečna. Strávila jsme tam trochu déle, než jsme si myslela. Měla jsem pocit, že mě pořád někdo pronásleduje. V hlavě mi zněly kroky, tak jsme se radši otočila. Naštěstí tam zatím nikdo nebyl. Najednou zhasla jedna svíčka. Zastavila jsme se a pozorovala pečlivě okolí, jestli tam někdo není. Zahlédla jsem nějaký stín, ale pak zmizel. Srdce mi začalo rychleji bušit. Držela jsme se raději u svíček, které pro zatím ještě svítily. Byla mi strašná zima. Měla jsem se obléct tepleji. Ale to už není to podstatné. Hlavní je, že projdu ten hřbitov. Zničehonic zhasly dvě svíčky. A pak další a další. Začala jsem mít strach. Šla jsme raději rychlejší chůzí. Byl to skoro běh. Měla jsem pocit, že mě to pořád pronásleduje. Najednou se objevila mlha. Sice jsem neviděla na cestu, ale stejně jsem běžela dál. Předemnou se zjevila silueta postavy. Zastavila jsem se jenom na chvíli a hned jsem obrátila směr a utíkala od něho pryč, ale silueta za mými zády zmizela a objevila se zase přede mnou. Nedávala jsem pozor, a proto jsem do něho narazila a po té spadla na zadek. Jeho obličej nešel vidět kvůli té mlze. Tak jsme se rychle zvedla. Postava se přiblížila ke mně. Jakmile jsem spatřila jeho pronikavé oči, znehybněla jsem. Srdce mi bušilo jako o život. Z nějakého důvodu jsme se nemohla pohnout. Bylo to jako, kdybych spadla do ledové vody plných ledů a potom bych tam i hned zmrzla. Tajemná postava byla čím dál blíže. Konečně jsem viděla jeho obličej. Jeho pleť byla velice bledá, jeho oči zářily jako hvězda na obloze. Vlasy měl světlé a rozčuchané. Ale když jsem se podívala na jeho ústa zahlédla jsem jeden ostrý

zub tedy tesák. Že by to byl upír!? Najednou zaváhal. V tu dobu jsem byla osvobozena a běžela, co nejrychleji jak jsem mohla. Tím tempem jsem mohla být i první na závodech, protože vždycky skončím tak předposlední. To asi proto, že se ani moc nesnažím a že mi nešlo o život. Mlha pomalu mizela. Raději jsem se nepřibližovala ke svítícím svíčkám, které dohořivaly. Nechtěla jsem, aby mě uviděl. Ale on si mě ve tmě i tak našel. Chytil mě za ramena a strašlivě se usmál. Vyškubla jsme se mu z jeho náruče. Štěstí, že jsem se naučila pár bojových chvatů, jinak by to asi byl můj konec. Zahlédla jsem starou dřevěnou chatrč. „Cože?! Co tu dělá chatrč uprostřed hřbitova?!“ podivila jsem se. Tiše a opatrně jsem se dostala k té budce. Otvírala jsem dvířka a zároveň jsem dávala pozor, jestli ta podivná postava mě nesleduje. Jakmile jsem se dostala dovnitř, schovala jsem se pod stůl. Uvnitř místnosti bylo velice neuklizené, jinak řečeno nepořádek. Prach byl úplně všude. Na stole, okně, pod stolem i dokonce na klíce. Asi tu chatrč nikdo moc nenavštěvoval. Rozhodla jsem se tam zůstat až do rána, a pak až vyjde slunce jít teprve domů. Strašně jsem se bála. Tlukot srdce se pořád zrychloval, i když jsem byla zatím v bezpečí. Strávila jsem tam asi půl hodiny. Bylo mi špatně z toho prachu všude kolem. Když jsem se podívala do okna, které bylo dřevěné, uviděla jsem stín. Bála jsem se, že vejde do chatrče. Po delší chvíli se všechno uklidnilo. Nemohla jsem vůbec usnout. Nebyla jsem ve své posteli a ještě přitom jsem seděla na zemi. Lehnout si na zem plné prachu a ještě bez polštáře, tak to ne! Kdybych tak jen na ten hřbitov nešla. Měla jsem pocit, že už záhadná postava zmizela. Chvilku jsem váhala, jestli mám vyjít ven. Tak jsem nakonec vyšla. Otvířela jsem opatrně dveře. Vykoukla ven, jestli tam někdo není. Když jsem se rozhlížela po okolí, svíčky pořád hořely. „Divný, vždyť by už neměly hořet. No nic.“ Vyšla jsem tedy ven. Šlapala jsem tiše po cestičce. Nikde nikdo. Jenom já a náhrobky se svíčkami. Ulevilo se mi. Možná už ho to přestalo bavit, tak odešel. Srdce mi už nebušilo rychle. Mířila jsme v klidu k bráně, odkud jsem přišla. Sice to bylo celkem daleko, ale neběžela jsem. Procházela jsem se, jako když jsem sem přišla. Pořád mi ale připadal divný, že svíčky pořád hoří. Strávila jsem v chatrči dlouho. To by už přece neměli hořet. Aspoň jsem neměla strach. Cítila jsem se zatím bezpečně. Tak jak jsem se tam různě procházela a zároveň jsem mířila k bráně, uvědomila jsem si, že tenhle hřbitov je velice velký. Nikdy jsem ještě nebyla na tak obrovském a přitom strašidelném hřbitově. Prohlížela jsem si důkladně všechny náhrobky. Četla jsem si jména a rok umrtí. Pak jsem se zastavila. Stála jsem u náhrobku mé prababičky. Nikdy jsem ji v životě neviděla, ale určitě to byla velice hodná prababička. Svíčka, která svítila u jejího hrobu, zhasla. Tak jsem ji chtěla znovu zapálit. Hledala jsem v mé bundě sirky, ale nenašla. Jediné co jsem v kapse měla, bylo párátko. Tak mě napadlo, že bych vzala oheň z jiné svíčky. Když jsem ale dala dřevěné párátko do ohně, oheň jak ve svíčce tak i na párátku zhasl. Divný. Začala jsem mít zase strach, že ještě nezmizel. Ale pak jsem si řekla, že to byl jenom vítr. Nechala jsem to tedy být a vydala jsem se k východu, který byl velice daleko. Vůbec se mi nechtělo utíkat. I když jsem měla touhu, už být doma v posteli. Nepoznávala jsem cestu, kterou jsem přišla. Zamyslela jsem se, jestli jdu správnou cestou. Na to jsem se

musela zastavit. Chvilí jsem přemýšlela, ale něco mě vyrušilo. Spíš jsem se lekla. Zase to bylo houkání, které mě vystrašilo cestou sem na hřbitov. Podívala jsem se nahoru na černé nebe. Ale nic. Stála jsem pořád na jednom místě a rozhlížela jsem se kolem. Cítila jsem, že mě někdo pořád sledoval. Doufala jsem na to, aby to byl někdo jiný než ta podivná postava. Třeba moje rodiče nebo strýc, teta prostě kdokoliv hlavně ne on. Klidně bych dostala vynadáno a zaracha. Tak jsem tam jen tak stála a bedlivě pozorovala toho neznámého. Zaslýchla jsem škodlivý smích a ve křoví jsem zas zahlédla se něco blýskat. Začala se mi třást ruka. Hned jsem se rozeběhla od toho místa. Bylo mi jedno, jakou cestou jsem šla, hlavně ať mě nechytí. Panikařila jsem, protože to byl určitě on, co mě napadl. Nevěděla jsem, co mám dělat. Prostě jsem utíkal a utíkala. Ale najednou se záhadně objevil přede mnou. Běžela jsem zase od něho. Pak jsem se zastavila u jedné svíčky a shodila ji na zem. Chtěla jsem udělat požár, aby se ke mně nedostal. To se povedlo. No spíš jsem založila oheň, ale on se stejně dostal ke mně. I kdyby tam byli tisíce strážců, povedlo by se mu to. Radši jsem se mu nedívala do jeho pronikavých očí, abych zase nez kameněla. Nešlo to. Ty jeho oči byly tak lákavé a hezky se blýskaly pod měsíčním svitem a plamenem, který hořel kolem nás. Tak jsem si řekla, že to bude velký požár a těžce by se uhasil. Usmál se. Až teď mu šly vidět jeho tesáky. Hladil mi rukou mojí tvář a pak se přibližoval k mému krku. Byla jsem šťastná, protože jsem potkala pravého upíra, ale zároveň jsem se strachovala a měla velice velký strach, že tuhle noc nepřežiju. Nic mi nezbyvalo než se dívat. Nemohla jsem se hnout nebo nějak zakřičet, aby mě ostatní uslyšeli a šli na pomoc. Koukala jsem se na krásný měsíc. Byl na nebi sám. Takže žádné zářivé hvězdy a ani mrak se tam nevznášel. Když jsem se jen tak koukala na ten nádherný měsíc, nemyslela jsem na situaci, která se odehrávala. Připadal mi nějaký placatý na obloze. Jako by to byl kus papíru a za ním nějaká žárovka, která dobře svítí. Utekla jsem na malou chvilku z reality. Vteřiny v reálu byly v mém svě-

tě minuty. Ale netrvalo to moc dlouho. Jakmile jsem se vrátila z mého světa, chtěla jsem brečet. V očích jsem měla slzy. Srdce mi bušilo jak o život. Vždyť mi přešlo o život. Jeho tesáky se čím dál více blížily. Už jsem cítila, jak se krku dotýkají. Zavřela jsem oči. Jediné mé přání bylo, ať mě nekousne, a ať ten člověk je můj známý, který mě chtěl k smrti vyděsit. Jeho tesáky se mi pomalu zakously do krku. Bolest se šířila po celém těle, i když mě kousl jen do krku. Ale najednou jsem nic necítila. Byla jsem vyčerpaná, jako kdyby mi odsál všechnu energii místo krve. Cítila jsem se, že brzy umřu. Pak jsem viděla jenom tmu. To bylo asi tím, že jsem zavřela oči.

Najednou jsem se vzbudila v mé posteli na chatě. Rychle jsem si zkontrolovala krk. Našla jsem tam otisk, ale jenom jednoho tesáku. Odpoledne jsem tedy šla zase na hřbitov, abych se ujistila. Nešla jsem radši sama. Přemluvila jsem rodiče, aby šli se mnou. Bylo to sice těžké je přemluvit, ale zvládla jsem to. Přece nepůjdu na ten hřbitov sama. Co kdyby tam byl ten upír. Ale byl to jenom sen doufám. Když jsme tam tedy dorazili, viděli jsme hasiče. Hasili tam nějaký požár. Možná to byl ten, který jsem založila?? Zastavila jsem se. Už jsem nechtěla jít dál, protože kdyby to byl ten oheň, který jsem zavinila já, tak to znamená, že.....

...to nebyl sen. Rodiče mě ale nutili tam jít. Koneckonců to já jsem navrhla jít na hřbitov. Když jsme dorazili na místo činu. Před očima se mi odehrávala situace, jak mě chce kousnout. Třepala se mi ruka. Měla jsem strach, i když jsem nebyla sama. Nevydržela jsem tam být. Utekla jsem rodičům domů. Pak jsem si stoupla před zrcadlo a znovu si kontrolovala krk. Srdce mi pořád bušilo rychleji a rychleji, jako kdyby se blížilo nebezpečí. Zaslechla jsem, jak se dveře u vchodu otevírají. Myslela jsem si, že se máma a táta vrátili, tak jsem se rozeběhla ke dveřím. Ale místo mých rodičů tam stál on.

Niky

O O O

... velice jsem se lekla a přemýšlela jsem, jestli bych neměla odejít, ale zvědavost mi to nedovolila. Pomalu jsem se skrčila, aby mě nikdo neviděl. Pohlédla jsem nahoru a tam létal netopýr a nad ním sova.

Byl vidět velice dobře, protože byl úplněk. Chvilí se ten netopýr pohyboval, ale po chvíli si sedl na větev starého stromu.

Nemohla jsem uvěřit, že vidím netopýra. Ale co bylo ještě zvláštnější, bylo to, že se proměnil za normálního chlapce. Slyšela jsem srdce, jak mi bije jako zvon. Chlapec se otočil, měl nádherné oči, ale víc jsem toho neviděla, protože jsem omdlela. Vzbudil mě nějaký hlas, byl to příjemný hlas. Chlapec se na mě starostlivě díval. Chvilí jsem ležela, ale potom jsem si uvědomila, co se stalo v noci, rychle jsem vyskočila a schovala se za strom. Docela jsem se bála. „Já ti nechci ublížit.“ řekl. Opatrně jsem vyšla ze svého úkrytu a podívala se na něho. Byl tak nádherný, jeho pleť byla vybledlá, ale mě to nevadilo. „Jak se jmenuješ??“ zeptala jsem se ho. „Jmenuju se Ruka!“

Naopak se mě zeptal on, jak se jmenuji. Řekla jsem mu, že se jmenuji Meru. Chvilí jsme oba seděli a nevěděli co říct. „Ty jseš upír?“ „Jo, jsem upír. Být upírem je skvělé.“ odpověděl.

Za chvíli už jsme si povídali, jako lidé, kteří si jsou hodně blízcí. Rozloučila jsem se s ním a odešla domů. Rychle jsem běžela domů a šla jsem do kuchyně. Měla jsem obrovský hlad. Udělala jsem si toast s jahodovou marmeládou. „Kde jsi byla celou noc?“ zeptal se mě táta. „Byla jsem na hřbitově a rovnou jsem tam usnula, protože tam byla příjemná atmosféra!!“

Pověděla jsem mamce, že jsem se seznámila s novým klukem. Přemýšlela jsem, jestli bych jí měla říct, že je to upír. „Mami, ten kluk je upír.“ „Cože?? Neudělal ti něco? Jsi v pořádku?“. „Neboj se, je velice milý a kamarádský. Ráda si s ním povídám!“. Mamka přikývla, nic mi na to neřekla. Na jejím obličejí šlo vidět, že mi něco tají. „Mami jsi v pořádku??“ položila jsem jí otázku. „Je načase ti něco říct. Když byly staré doby, vyskytovalo se tu hodně upírů. Do jednoho jsem se zamilovala a to byl tvůj tatínek. Tatínek je upír, ale já upír nejsem.“ řekla. „Proč nejsem upír i já?“. „Když je upír jenom táta, tak jeho dítě nebude upírem nikdy!“

Byla jsem smutná, že nejsem upírem. Vyběhla jsem z domova a šla jsem hledat Ruka. Ruka byl jenom v místech, kde byl stín. Trvalo mi to než jsem ho našla. Pověděla jsem mu, co se dozvěděla od matky. On byl hodně překvapený a litoval toho, že nejsem upír. Lehla jsem si na trávu a dívala se na oblohu, bylo překrásně. Toužila jsem umět létat, abych mohla letět k mrakům a dotknout se jich. Proč je život tak složitý?? Ruka mě zavolal, že k němu mám přijít. Na zemi ležel kus papíru a bylo tam napsáno:

Můj milý bratře, už jsme se dlouho neviděli. Chci abys mi dal fióli, které ukryl náš tatínek. Jestli mi je nedáš, tak ztratíš to, co ti je nejmilejší.

Tvůj milovaný bratr Gou.

„Co jsou to ty fióly?“ zeptala jsem se ho.

„Fióla je velmi vzácný nápoj. My upíři můžeme brát krev jenom vznešených lidem. Fióly slouží k tomu, aby si mohl brát krev, kterému člověku chceš. Já jsem upír plnokrevný, takže беру krev i normálním lidem. Gou vždycky žáril.“

Chtěla jsem vidět jak Gou vypadá, ale Ruka mi

řekl, že je to nebezpečné. Něco jsem k Rukovi cítila a nedokázala jsem pochopit co. Ve vesnici byl otevřen nový obchod s černým oblečením. Chtěla jsem, aby tam šel se mnou Ruka. Zeptal se mě, do kolika hodin otevírají. Řekla jsem mu, že mají nonstop. Rozhodl se, že tam půjdeme o půlnoci. Nákup jsem si s ním velice užila. Vraceli jsme se spolu zpátky na hřbitov. Bylo tam ticho, ale najednou jsem něco uslyšela.

„Ruko pojd' sem. Něco slyším!“

Přiběhl ke mně. „Schovej se za křoví a počkej tam na mě.“

„Ale co když se ti něco stane?“

„Neboj se o mně. Snad jsi nezapomněla, že jsem plnokrevný upír.“ řekl mi, a připadalo mi, že se trochu vysmívá.

„Přesto ale, buď opatrný!“

Zmizel rychle jako blesk. Strašně jsem se bála, ale domů jsem jít nechtěla. Byla jsem tak zvědavá, že jsem vyšla ze křoví a vydala se za Rukou.

„Ruko, Ruko.“

Neozýval se. Za mnou byl někdo. Ještě jsem se nestihla otočit a už mě chytili za ruku. Odtáhli mě někam do neznáma. Otevřela jsem oči a podívala se nahoru. Nade mnou svítilo slabě světélko a přede mnou stáli tři muži a jedna žena. „Já jsem Rocco!“ řekl.

Byla to vysoká svalnatá osoba.

„Já jsem Cat.“ řekla.

Cat je hezká dívka. Má ráda kočky.

„Já jsem, Riko.“ řekl.

Vypadal jako šprt. Nosil brýle.

„A mě určitě znáš. Jsem Gou, bratr Ruky.“ řekl.

Měla jsem z něho strach. Zezadu se ozval Rukův hlas:

„Můj milý bratře, co tu chceš? Nikdo tě sem nepozval? A proč si chytil Meru?“

„Aha takže ty jsi Meru. Taková hezká tvářička. Ruko chci od tebe fióly, které ukryl táta.“ Řekl Gou.

„Nikdy ti je nedám a já stejně nemám nic, co mi je nejmilejší!“

Poprvé jsem ucítila tu nejhorší bolest. Nikdy bych nečekala, že tohle řekla. Myslela jsem si, že mě má aspoň rád.

„A co Meru, tu nemáš rád?“ zeptal se ho zvědavě Gou.

„Ne ani tu ne! Skamarádil jsem se s ní jenom kvůli tomu, že jsem byl osamělý a bylo mi smutno. Ale ne ní, jen kvůli sobě. Hned ji pusť, nic ti neudělala. Vyřešíme to jenom mezi námi.“

Gou mě pustil a já jsem od něj rychle utekla. Byla jsem hodně smutná. Domů jsem nešla, schovala jsem se za hrob a čekala, jak to všechno dopadne. Slyšela jsem za sebou hrozné rány a výkřiky

„Dobře vzdávám se! Parto jdeme pryč. S tebou Ruko si to rozdám jindy!“ vykřikl Gou.

Chvilí jsem tam ještě zamyšleně seděla, ale potom jsem odešla domů. Šla jsem do pokoje a lehla si na postel. Tekly mi slzy, chyběl mi Ruka. Ale on se o mne nezajímal. Řekla jsem si, že je hrozně bezcitný.

„Meru pojd' se najíst, ať ti to nevystydne.“ Zavolala mě mamka.

„Mami promiň, ale já dneska nemám hlad, půjdu si lehnout!“

Anetka D.

...Došel jsem na hřbitov a slyšel jsem podivné zvuky jako kdyby někdo strašil. Chodil jsem za tím hlasem a pak jsem to viděl byl tam nějaký chlap s kosou a v černém plášti. Chlap se na mě koukl a já jsem neměl na vybranou: začal jsem utíkat.

Utekl jsem co nejdál, až jsem se ztratil. Pak jsem si všiml, že ten podivný chlap už tam není. No, konečně. Ale co mám dělat? Neznám vůbec cestu zpátky. Koukl jsem se na trávu a tam jsou stopy od bot. Zkusil jsem jít podél nich, ale člověk nikdy neví...

A tak jsem to musel risknout .. Šel jsem po stopách, a skutečně jsem došel dobře. Jenomže když jsem byl na konci, vrata byly zavřené. Sakra!!!!Zlobil jsem tak moc, až jsem kopl do cizího hrobu. Zkusil jsem to přelézt, chvíli mi to trvalo, ale pak se to podařilo.

YES! Jsem tak šťastnej, že už jsem konečně venku. Potkal jsem rodiče a zeptal jsem se jich: „Co tady děláte?“ A oni na to: „A co tady děláš ty? Máš být v posteli!“ Odpověděl jsem: „Vždyť jste mi to dovolili.“

Rodiče přísně: „My jsem tě neslyšeli. Koukali jsem se celou dobu na televizi...“Tak jsem nakonec řekl, že už se to víckrát nestane. Poučil jsem se z chyb a už to nikdy nebudu opakovat.“ „Ano, jsme rádi, že ses poučil,“ odpověděli rodiče.

Honzík

O O O

...Vylekala jsem se k smrti, a potom se to tajemné houkání ozvalo ještě jednou a hlasitěji. Šla jsem dál a najednou jsem viděla něco divného. Byla tam deska a té bylo napsáno „Hrob pana Nguyen Tien Chau“. To jméno! Najednou jsem si vzpomněla, že se tak jmenoval můj dědeček. Bylo to velice zvláštní, protože mi tatínek říkal, že je dědeček pohřbený ve Vietnamu, a my jsme přece v České republice.

Šla jsem dál a najednou jsme viděla sochu svatého Václava, který se ztratil v Praze, aspoň o tom psali v novinách. Uslyšela jsem, jak na hodinách odbíjí jedenáctá hodina. Honem jsem začala hledat východ, protože jsem věděla, že za chvíli se zamyká hřbitov a s hrůzou jsem zjistila, že jsem se nějak zamotala. Nevím, kudy se dát... Znovu slyším nějaký zvláštní zvuk, jakoby někdo volal o pomoc. Vydala jsem se za tím hlasem, jenomže jsem na tom místě, odkud hlas přicházel, nikoho neviděla.

Šla jsem s bušícím srdcem dál a najednou jsem něco jako orientační tabuli s mapou. Rozběhla jsem se k ní. Bylo tam napsáno: „Na Dušičky je otevřeno až do půlnoci“. Byla jsem šťastná a rozběhla se rychle hledat východ. Jenomže sotva jsem se pohnula, začala odbíjet půlnoc. Věděla jsem, že se o mě už určitě rodiče bojí. Slyšela jsem, jak se kolem v dálce zamykají zámky na vratech ze všech stran. Běžela jsem k nejbližšímu východu, ale nenašla jsem ho. Znovu mne zachvátila panika a začala jsem volat o pomoc. Ječela jsem, ale nikdo mě neslyšel. Vlastně ano, ale byl to duch. Ten duch měl na krku zlatý řetízek, jako ztratila moje matka minulý rok tady na hřbitově. K řetízkou byl připevněný takový podivný obdélník, krabička. Duch, který se mi ukázal, mi temným hlasem řekl, ať si ten řetízek vezmu.

Dostala jsem znovu hrozný strach a začala utíkat, jako kdybych běžela o život. Duch za mnou taky běžel. Málem mě dohonil, ale zaslechla jsem, jak se asi jeden či dva metry za mnou praštil o nějaký náhrobek. Hnala jsem se dál, abych aspoň byla u východu dřív nežli duch, ale on se přede mnou znovu objevil. Vypadal nějak ochableji, asi tím úderem. Nejprve mne to potěšilo, že dá pokoj, ale pak jsem si vzpomněla, že jsou duchové nesmrtelní. Znovu na mne začal naléhat, abych otevřela tu krabičku na řetízku, nebo se stane něco hrozného mojí rodině.

Bála jsem se o ni. Riskla jsem to a třesoucí se rukou krabičku otevřela. Najednou jsem se ocitla v nějaké jeskyni, kde byla naprostá tma. Jen vedle mne světélkovala silueta toho ducha, který mi připadal stále nebezpečnější. Pokynul mi, abych šla za ním, že dojdu k převozníkovi, který mně odveze na druhou stranu. Co mi zbývalo. Vydala jsem se ukázaným směrem a opravdu ze tmy se ozval hlas. Byl to ten převozník, vedle jsem slyšela šplouchat řeku. Převezl mě na druhý břeh a řekl mi, abych pokračovala dál za tím duchem. Tma byla stále hrozně hustá, ale orientovala jsem se podle světélka. Šli jsme mlčky. Najednou se před námi objevila vrata a na nich byly cedulky s tisíci a tisíci jmény. Zeptala jsem se ducha, co tam jména znamenají. Odpověděl: „To jsou jména lidí, kteří navštívili podsvětí a po pár let zemřeli“.

Najednou jsem mezi jmény uviděla jméno mého dědy. Zeptala jsem se, jestli podsvětí navštívil i on, a duch odpověděl, že ano a že zemřel přesně o pět let později. Zeptala jsem se, proč mne sem zavedl. Řekl mi, že mi chce prozradit minulost našeho rodu a ještě mi řekl, že všichni moji blízcí zemřeli a zemřou do pěti let od doby, kdy navštívili podsvětí. Jen u mých rodičů to neplatí, protože jsem otevřela tu krabičku. To byla dobrá zpráva...

Zeptala jsem ho, kolik je hodin a jestli se vrátíme. On odpověděl: „Je 45 minut po půlnoci. Vrátíš se domů ve tři hodiny ráno. Ještě půjdeme k Hádkovi, aby ti řekl datum tvé budoucí smrti a také, jaká ta smrt bude. Jestli dobrá nebo špatná. Ale také ti řekne, že to můžeš změnit, a jak.“ Byla jsem znovu velice vyděšená a hrozně se bála, co se dozvím.

Nakonec jsem uviděla Háda, ale kupodivu nebyl děsivý, vypadal mile. Promluvili jsme si a on mi řekl: „Máš dobrou pověst. Bude tě čekat dobrá smrt a můžeš si vybrat, jak zemřeš a jak zemřou tví rodiče.“ Odpověděla jsem, abychom zemřeli vysokým stářím. A na jednu BUMMMM. Na hodinách odbila 3. hodina ranní.

Jen jsme se rychle s duchem rozloučili a už jsem se z temné jeskyně ocitla zpátky na hřbitově. Rozhlédnu se. V dálce vidím nějaké světlo. Je to baterka. Držela ji paní, která se podobala Hádovi. Pomyslela jsem si, že je to asi Persefona. Byla to ona. Zeptala jsem si jí, proč mě znovu děsí, že jsem už měla být doma. Odpověděla: „Divím se, co tady pohledává malé dítě, když už je dávno po půlnoci... Teď je stále pozdě.“ Řekla jsem: „Šla jsem na hřbitov jen tak z legrace, a najednou jsem zabloudila. A před malou chvilkou jsem byla u Háde, a tam jsem se dozvěděla něco o své smrti.“

Persefona mi řekla: „Chudáčku, tak ty jsi se dostala do podsvětí. Už je ale hrozně pozdě. Tak si tady lehni a vyspi se. Trochu si odpočineš. A až bude světlo, tak na tebe dvakrát bouchnu, probudím tě— a ty pak už můžeš jít domů. Rodičům to všechno vysvětlí a vyprávěj jim, co se ti přihodilo.“

LiliB

....., *Co to bylo?* “

Začal mi běhat mráz po zádech. Otočila jsem se, ale nic za mnou nebylo, jen tma. Přesto jsem se už opravdu hrozně bála. To už nebyla legrace. Obrátila jsem se zpátky směrem k bráně. Šla jsem raději po špičkách, protože kdybych běžela, tak jsem měla pocit, že se za mnou pravděpodobně něco strašidelného zjeví.

Chyběly mi už jenom tři kroky k východu, když najednou jsem znovu něco strašidelného zaslechla. Nějaký divný zvuk, jako vytí vlka nebo ještě něco horšího. Měla jsem z toho husí kůži na celém těle. Ale současně mě to moc zajímalo. Vzala jsem baterku a začala svítit tím směrem, abych lépe viděla. Zahlédla jsem nějaký stín. Po chvíli se ale stín ztratil, jakoby se to někam ukrylo.

Lekla jsem se, že to na mne čhává a něco zlého mi to udělá. Radši jsem se rozhodla jít, tedy spíše rychle utíkat domů. Otočila jsem se rychle znovu zpátky k východu a najednou se přede mnou objevil obrovský hrob. Byl celý pokrytý vysokou vrstvou prachu. Rukou jsem prach setřela. V ten moment se za hrobem zjevila taková hrozná příšera. Omdlela jsem.

Když jsem se probudila, nade mnou se skláněli moji rodiče. Tvářili se ustaraně a současně trochu našťavaně. Zeptala jsem se jich: „Proč? Co se to stalo? Kde to jsem?“

Oni mi na to odpověděli, že jim připadá hrozně divné, že jsem udělala takovouhle věc a že když se mi nedařilo usnout, tak jsem šla bez jejich dovolení projít se ven, a ještě k tomu v takové velké tmě. Vždyť přece oni i já dobře vědí, že se hrozně bojím tmy. Co mne to napadlo? Taková hloupost. Ještě prý, že mne našli a že jsou moc rádi, že se mi nic nestalo.

Lily

Proč a jak bychom měli naučit psy hrát na hudební nástroj

[Redaktoři měli za úkol napsat vtipné „vědecké“ pojednání pro podání žádosti na místo odborného pracovníka výzkumného ústavu. Zvolili jsme téma: Jak naučit psa hrát na hudební nástroj. Zde jsou některé ze zdařilých prací.](#)

Myslím si, že naučit hrát psa je velmi dobrý výzkum. A taky jsem se o tom přesvědčila, že vidět a poslouchat psa hrát, je prostě báječné. A já vím, jak na to. Musíme koupit štěně jakéhokoliv psa, já jsem si vybrala německého ovčáka. Začala jsem tedy malého ovčáčka cvičit, aby mne poslouchal. Nějaký zázrakem se to rychle podařilo a pes se dokonale reagoval na povely. Chtěla, aby pes se naučil hrát na flétnu. Psa jsem nejdřív začala učit správně dýchat. Trvalo to asi jenom měsíc. Když jsem ho naučila správně dýchat, ostříhala jsem mu drápy. No, a pak už to bylo jen na cvičení. Pes si musel lehnout, k tlamě dostal flétnu, začal foukat a musel hýbat tlapkami. Jelikož tlapy má velké, nebyla to extra nějaká písnička. Ale stalo se, pes se to vážně naučil. *Kateřina*

Psy bychom měli naučit hrát na hudební nástroje hlavně z důvodu přirozené lidské náklonnosti ke zvířatům. Zatímco u lidí je hra na nějaký hudební nástroj normální a vyskytuje se u zhruba poloviny jedinců, u zvířat je to zcela neobvyklé a možná i nepředstavitelné.

Lidé by na psí koncerty chodili raději než na koncerty lidí, neboť koncerty lidí jsou pro ně již všední a pochopitelně se mnohem raději půjdou podívat na nějakou tu kuriozitu než navštívit jim dobře známá lidská hudební vystoupení.

Kdo ví něco o canis terapii, ten možná pochopí, že i lidé s nějakým postižením, ať už psychickým či fyzickým budou opravdu nadšeni, o malých dětech a seniorrech nemluvě.

Ovšem opravdový oříšek pro psího odborníka je, jak psa na určitý hudební nástroj naučit hrát. Nebo ne? Zatímco jako psovod si vybavuji, že lze psa naučit hrát na malý dětský klavírek, jako člověka mě napadá varianta, kterou by se celý proces učení a tím vytváření podmíněných reflexů, reakcí na podmíněné podněty u psů dal ušetřit. Jako psovod bych jen ve zkratce řekla, že zde využijeme chuťově dráždivé metody, tedy metody, kdy k provedení určitého cviku psa donutíme pamlskem. Položíme dětský klavírek na zem a psa před něj posadíme. Pak ho pamlskem donutíme, aby se šel dopředu. Tím zapříčiníme, že pes šlápne na některé klávesy a zazní tón. Za to psa pochválíme a odměníme. Takhle to opakujeme s určitým slovním povel, jako třeba „Klavír!“, „Hraj!“, „Hudba!“ atd. do té doby, než bude pes na povel reagovat bez pamlsku a okamžitě po vyčtení.

Pokud se ale oprostím od různých kynologických pouček a zákonitostí, budu se tvářit jako naprostý laik, dejme tomu že mě nenapadne jediný způsob, jak pejska naučit hrát, potom bych navrhla formu, kdy psa posadíme na židli, navlečeme mu přes hlavu tričko, ale do rukávů místo něho strčíme ruce my, přičemž budeme stát za ním.

Do rukou si vezmeme kytaru, nebo jakýkoli jiný hudební nástroj a budeme hrát za něj, přičemž to bude vypadat, že hraje on. Jako psovod ale musím podotknout, že je třeba navyknout psa na zvuk tohoto nástroje, aby se nebál

Šárka

Proč? Protože žádné zvíře ještě neumí hrát na hudební nástroj. Takže kdyby nějaký pán (říkejme mu Karel) naučil třeba deset psů hrát na hudební nástroj, mohl by z nich udělat psí kapelu, která by pak hrála v nějakém baru. Všichni by se tam chtěli jít podívat, protože kdo kdy viděl psa hrát na hudební nástroj? Tím by si Karel vydělal spoustu peněz, a pak by nevystupoval jen v tom jednom baru, ta psí kapela by mohla vystupovat po celém světě a z Karla by se stal milionář!

Ale kdyby pak uměli všichni psi hrát na hudební nástroj, nikdo už by nechtěl přijít na koncert této psí kapely. To by Karel musel naučit své psy ještě další věci, které neumí ostatní psi. Ti by se to pak ale také naučili, takže by na vystoupení Karlových psů zase nikdo nechodil. No, takže naučit psa hrát na hudební nástroj je vlastně dobré jen na pár let.

Nikolka

Proč by psi měli umět hrát na hudební nástroj? Trochu absurdní název, že? Ale věřte tomu, že po dočtení tohoto návodu si budete přát, aby byl váš miláček virtuosem na housle či snad jazzovým bohem na saxofon. Všichni víme, že v dnešním světě se dají peníze vydělat mnoha způsoby, ale zdaleka nejjednodušší způsob, jak přijít k bohatství, je koupě psa. Ptáte se proč? Odpověď je zcela jednoznačná. Pes bude vaší loutkou a vy budete všechen úspěch, slávu a bohatství sklízet za něj. Abychom ale začali pěkně od začátku, je důležité vědět, která rasa je pro tento post nejlepší. Pro začátek byste měli vědět, že čím chytřejší pes, tím snáze ho naučíte vámi požadovaným kouskům. Proto bych vám doporučila rotvajlera. Svou pověstí není toto plemeno příliš žádané, ale z velké části se nám to hodí. Na první pohled nebezpečný, ale s trochou větší šikovností ho naučíte třeba i tančit flamengo. No představte si: černý drsňák v oranžovorůžovém oblečku, podupávajíc pac-kou do rytmu? Doslova zlatá žíla!

Další je tu malý kontinentální španěl. S jeho střapatými oušky se z něj stane nejoblíbenější dětská atrakce. Přidejte mu ještě lesklý klobouček a stanete se nejúspěšnějším kolotočářem všech dob!

Pak tu máme labradorského retrievra. Vzhledově sice ne moc atraktivní, ale co se týče inteligence, připravte si peněženku, protože se k vám peníze jenom pohnou. Opravdu je snadné naučit svého mazlíka na housle. Díky krátké srsti nebude problém mu do pacek vložit smyčec.

A nakonec jsme zařadili i sheltieho – neboli shetlandského ovčáka. Stačí nabarvit jeho dlouhou srst pastelovými barvami a telefon vás bude pálit v ruce, jak vám budou volat matky upištěných sedmiletých holčiček, které si budou přát „kouzelného duhového psa“ na oslavu narozenin. Proto neváhejte a pořídte si domů velkou chlupatou kouli, která bude vašim zlatým dolem. A pak si zaplavete v penězích!

Anna

Kouzelná bunda

„Crrr!“ Vstávám a hbitě se oblékám, běžím rychle do koupelny. Jdu do kuchyně. Naliju si cereálie a mléko. Rychle to sním. Utíkám do haly vezmu si z věšáku bundu a hodím na sebe batoh.

Běžela jsem do školy. Před ní už stál autobus. Paní učitelka spočítala děti. Oznámila nám, že chybím. Poskakovala jsem před ní, aby si mě všimla. Snažila jsem se ze všech sil: házela jsem listy a klacky. Mávala rukama. Zdálo se mi, že je učitelka dnes nějak slepá. A tak se nakonec rozhodla, že se pojedje, beze mne.

Sotva jsme vyjeli, tak se moje nejlepší kamarádka zeptala paní učitelky proč jsme nepočkali na Lily, tedy na mě. Kopala, bouchala jsem do učitelky a i do kamarádky, ale bylo to marné. Pořád si mě nevšimly. Učitelka řekla, že je to moje vina, že jsem nepřišla včas.

Když výlet skončil, jelo se domů. Byla jsem zklamaná. V hale jsem si sundala bundu a vstoupila do svého pokoje. Mamka se mě ptala, proč jsem tak smutná. Odpověděla jsem, že na školním výletě mě vůbec nikdo neviděl. Nevěděla jsem, zda si ze mě dělali srandu nebo jsem byla neviditelná.

Maminka mě začala utěšovat.

Ráno jsem si obula jiné boty. Myslela jsem si, že to dělají ony. Ale byla jsem zase neviditelná. Před odchodem jsem v kuchyni zahlédla zmrzlinu. Hned jsem se do ní pustila a přitom si ušpinila bundu. Sundala jsem ji a hodila do pračky. V pokoji jsem si vzala ze skříně jinou starší bundu. Myslela jsem, že zas budu neviditelná.

Jenže když jsem přišla do šatny tak se moje kámoška otázala, proč mám na sobě takové staré oblečení. Připadalo mi divné, že mě teď najednou vidí. Učitelka se mě také hned zeptala, z jakých vážných důvodů jsem nejela na výlet. Odpověděla jsem, že jsem byla, ale ona si mě nevšimla. Řekla: „Proč máš tak hloupou výmluvu?“

Další den...

„Sláva, maminka bundu vyprala.“ Znovu jsem si ji vzala na sebe, a ve třídě pak paní učitelka řekla: „Ta holka jen přijde, jednou nepřijde. Asi zavolám její mamince.“

Další den bylo teplo, a tak jsem si na sebe oblékla jenom mikinu. A byla jsem zase viditelná. V ten moment mi došlo, že ta bunda je kouzelná.

Po škole...

Pohládím bundu. „Páni. Ty umíš ale skvělé věci. Vezmu si tě, až se budou psát písemky.“

Lily

Co zajímá spolužáky...

Tahle mládež už není jako dříve, pořád sedí u mobilu a počítače a hrají hry. Já myslím, že by bez internetu nepřežili ani jeden ubohý týden!! Věřím, že ještě existuje dost dětí, které sportují, chodí do knihoven a čtou knihy, ale bohužel většina se zajímá o různé hlouposti, a hlavně kluci. Při hodinách se třeba ani nesoustředí a potom dostávají špatné známky. Každý den chodí na Facebook, Instagram, Snapchat...

...a teďka už se ani neposílají dopisy, místo toho se píšou SMS na mobilech. Někdy si říkám, proč to nemůže být jako za starých časů. V dnešní době se holky a dokonce i nějací kluci neustále pomlouvají a to od nich není vůbec hezké.

Můj názor: Nemyslím si, že internet je škodlivý, protože se tam dá vyhledat plno zajímavých věcí, ale neměli bychom na něm být příliš moc dlouho. O hodně lepší je jít ven s kamarády, skvěle si to užijeme a k tomu dýcháme ten čerstvý vzduch. Pomlouvání nemám ráda, taky někoho nesnáším, ale nepomlouvám ho za zády. Když mi na něm něco prostě vadí, tak mu to řeknu (to bych musela mít taky někdy odvalu).

Co zajímá mě?

Musím se přiznat, že také často chodím na internet hlavně v sobotu a neděli. Jinak hodně čtu knížky a časopisy. Poslouchám anglické písničky. O klucích se bavíme s kamarádkami každý den a hodně se přitom nasmějeme. Myslím si ale, že bych bez internetu přežila hodně dlouho.

Anetka D.

Masopust

Na Masopust se těším celý rok. Jenže můj první dojem z tohoto svátku byl špatný, protože jsem na něm byl sám a jediný bez masky. A ještě k tomu mi kámoš podtrhl nohy, já spadl do bláta, takže jsem si nakonec nemohl dát ani tu koblihu. Můj názor se ale hodně vylepšil díky tomu, že chodím do ZUŠ na literární dramatický obor (LDO), a tak se může dostat na masopustní průvod každý rok a je to veselé.

Právě proto se Masopust stal mým nejoblíbenějším svátkem.

Lád'a

Těšíme se na jaro

Já mam rád jaro hlavně kvůli jarním a velikonočním prázdninám. Na jaře jsou podle mě nejlepší Velikonoce, protože s babičkou barvíme vajíčka a s dědou jdeme plést pomlázky. No, a s tátou a s mámou jsme doma. A samotné jaro mám taky rád, protože už je hezky a můžeme chodit do lesa a nemusíme se přitom probírat sněhem. Ale stejně jsou lepší Vánoce než Velikonoce, kvůli dárkům.

Ladislav Sudek

